

случай се възпѣва въ търновската пѣсень „Кузманъ Капетанъ“.

Споредъ тая пѣсень, еничаритѣ се разбунтували противъ търновския аенинъ, и той не знаелъ какво да прави. Тогова жена му го посвѣтвала да се обърне за помощъ къмъ Кузманъ Капетана и къмъ Димитра, „Търновче Златоперчимче“. Аенинътъ поискалъ тѣхната помощъ, и тѣ събрали една дружина и нападнали на еничаритѣ, като убили Арапа, Дервиша и Голъ Мурата и разпрѣснали дружината имъ.

Особено интересна въ това отношение е историята на сѣрбитѣ, защото на такова едно въоръжение на народа се дължи първото сѣрбско въстание и началото на освобождението на сѣрбския народъ отъ турското иго. Тѣй, въ края на 18 и въ началото на 19 вѣкъ еничаритѣ вършели такива грозни своеволия и прѣстѣпления въ Сѣрбия, щото Бѣлградскиятъ паша Хаджи Мустафа, за да се отърве отъ тѣхъ, въоръжилъ сѣрбския народъ, който спомогналъ твърдѣ много за смиряването на еничаритѣ. Нъ слѣдъ това сѣрбитѣ, веднажъ въоръжени, не искали вече да сложатъ оръжието и продължили по-нататѣкъ борбата за своето освобождение.

За еничаритѣ сж запазени у насъ много жални пѣсни, въ които сж описани голѣмитѣ жестокости и опустошения, които турцитѣ, татаритѣ и еничаритѣ сж извършвали. Въ тия жални пѣсни се описва, какъ старитѣ хора бивали изсичани, а младитѣ — вземани въ робство; какъ хубавитѣ дѣвойки бивали обръщани въ „млади робини“, а хуба-